

Melléklet

„a Szilágyvármegyei Tanügy“ 1911. évi 10. számához.

Kedves Kartársak!

Tudomásotokra hozom, hogy egyesületünk kebelében agitáló bizottságot szerveztünk, melynek kötelessége az állami és nem állami tanítók minden nemű fizetési ügyében előljárni, a fizetésrendezéseket szorgalmazni és annak minden mozzanatáról a vármegyei tanítóságot tájékoztatni. Tevékenységünkben vezetünk: az önzetlenség, a tárgyilagosság és a törvénytisztelet. Kisérjétek figyelemmel komoly és személyeskedésektől mentes munkánkat és támogassatok bennünket.

Jegyzőkönyv.

Felvétetett Zilahon, a Szilágyvármegyei Általános Tanító-egyesület kebelében alakult agitáló-bizottság, 1911. évi nov. hó 25-én tartott ülésében.

Jelen voltak az alulírottak.

1. szám.

Elnök bejelenti, hogy a Tanítók Országos Szövetsége f. évi dec. hó 8-án, a tanítók fizetésének rendezése tárgyában Budapesten gyűlést tart.

A bizottság egyhangulag elhatározta, hogy az Országos Szövetség szándékát helyesli s felhívja vármegyénk összes tanítóságát, hogy ezen gyűlésen minél tömegesebben vegyenek részt és a résztvenni óhajtók jelentkezzenek dec. 4-ikig Fodorórszky Jenő egyleti elnöknél, az indulási idő megbeszélése végett.

2. szám.

Tárgyalta bizottságunk a Biharvármegyei Általános Tanítóegyesületnek, a tanítók fizetésrendezése ügyében dec. 9-re Budapestre hirdetett gyűlési meghívóját.

A bizottság teljes mértékben helyesli a biharmegyei kartársak mozgalmát s felkéri azon megyénkbeli kartársakat, hogy akik a dec. 8-iki gyűlésre felutaznak, a 9-iki gyűlésen is jelenjenek meg.

3. szám.

Török Lajos egyesületi főjegyző bemutatja az állami tanítók drágasági és családi pótlék tárgyában készített javaslatát a következőkben:

Igen tisztelt Bizottság!

Egyesületi elnökünk, alig néhány nap múlva az után, hogy a tanítói fizetésrendezési mozgalmak ügyében agitáló bizottságot választmányunk megalakította, szükségesnek látta a bizottság összehívását. Felfogását teljes mértékben osztom s összejövetelünk elsőrangú fontosságát hangsúlyozom!

Ime kartársaim, újból a 12-ik óra előtt állunk. Az állami tisztviselők már a folyó évre drágasági pótlékot kérnek, nem: követelnek. Az illetékes tényezők ezt kilátásba helyezték s valószínűleg még ez évben utalni is fogják. Most ránk nézve az a legfontosabb kérdés, hogy hát mi, állami tanítók, állami tisztviselők vagyunk-e vagy sem? és részesülünk-e a drágasági és családi pótlékokban vagy sem? Az állami tisztviselők országos egyesületének választmánya azonosította velünk magát s a mi számunkra is követeli a pótlékot. Hogy a legilletékesebb tényezőknek mi a véleménye, erről autentikus értesülésünk nincs ugyan, egyes lapok azonban biztatnak bennünket s védelmezik ügyünket. De előttem fekszik Havas Pálnak, az állami tanítók országos egyesülete elnökének a mi elnökünkhöz intézett levele, melynek essenciája az, hogy igenis, a drágasági és családi pótlékot az állami tanítók is megfogják kapni, a kultuszminiszter ennek kieszközléséhez teljes tekintélyét latba veti. Így ír, ezt mondja Havas.

Ezzel szemben olvastam a szolnoki tanítók fölhívását, kik december 8-ára rendkívüli közgyűlést kívánnak egybehivatni, egyúttal a mostani elnökséget, tisztikart a föld színéről elsöpörni kívánják, sőt az új elnököt, tisztikart a maguk kebeléből már ki is jelölik.

Uraim, ha valamit kiakarunk vinni, most legfőképpen tartózkodnunk kell a személyeskedéstől, az egyéni ambíciók és hiúságok kielégítésétől és legfőképen a botrányoktól. A gyűlésezés, demonstrálás helyes ugyan, de fájdalom, nem mindig célravezető, amint azt a múlt évi november 18-iki országos gyűlés is megmutatta. S ha mindig csak gyűlésezünk, dolgunk unalmassá válik s ügyünk elposványodik. Egy alapos írás, 8—10 tagu becsületes és erélyes deputáció ugyanazt, vagy talán több eredményt hoz és sok tanítónak keserves garasa zsebben marad. Mily nagy szükség van pedig arra, a mostani drága világban.

Ma csak arról lehet szó: hiszünk-e az országos egyesület elnökének, az állami tisztviselők országos egyesületének, bizhatunk-e miniszterünk jóakarátában? Igen, vagy nem? Én kedves kartársaim, testvéreim, sok csalatkozás, sok keserűség után is hiszek. Megtartom a jó reménység utolsó fonalát s bízom benne, hogy talán ez alkalommal nem fogunk csalódni. S ha igen..., akkor jöjjön, aminek jönni kell, elvégre 1—2 hónappal később, az a dolog lényegére nézve már mindegy.

Még csak azt akarom megjegyezni, hogy ha mi türelemmel várjuk a döntést, melynek rövid napok alatt be kell következnie, akkor mi higgadtságunkról s komoly, férfias magatartásunkról tesszünk tanubizonyságot. Meg vagyok győződve, hogy ha ügyünk rosszul dől el és a drágasági és családi pótléktól ne add jó Isten! — elesünk, akkor Havas Pál is levonja a konzekvenciát és elhagyja azt a széket, melyből a tanítók jogos kivánságainak érvényesülését kivívni nem tudta. Akkor aztán válasszanak a szolnokiak új elnököt, jobb tisztikart és mi teljes erővel támogatni fogjuk őket, hogy többet, sokkal többet tehessenek az állami tanítók érdekében, mint az elődök cselekvének!...

Tisztelettel javasolom, mondja ki határozatilag bizottságunk:

1. Örömmel és megnyugvással tudomásul vesszük Havas Pál elnöknek hozzánk intézett levelét. Iránta teljes bizalommal vagyunk s fölkérjük, hogy a drágasági és családi pótlékoknak az állami tanítók részére leendő kiutalását teljes tekintélyével és erejével szorgalmazza; a fejleményekről az állami tanítóságot magánúton és a lapok útján állandóan tájékoztassa.

2. Fölkérjük a szolnoki kartársakat, hogy hozzánk hasonlóan, legyenek egy-két havi türelemmel s a rendkívüli közgyűlés összehívását tartsuk függőben addig, amíg a drágasági és családi pótlékok kérdése véglegesen eldől.

3. Kimondja továbbá a bizottságunk, hogy az elnök eddigi eljárását helyesli, a rendkívüli közgyűlés összehívása szükségének

megállapítását az elnökre bízva, amely közgyűlésnek első és legfontosabb kötelessége az legyen, hogy a kiutalványozott családi és drágásági pótlékokért monstre küldöttség által mondjon köszönetet a törvényhozásnak és az illetékes minisztereknek és egyúttal kérje az állami tanítók fizetésének végleges rendezését.

4. A Szilvm. áll. tanítószág nevében tiltakozik bizottságunk egy olyan közgyűlés tartása ellen, amelyen a személyeskedés, tisztikar változtatás képezné a napirendet és felhívjuk az ország áll. tanítószágának figyelmét arra, hogy a tisztikar mandátuma nem járt le s a botrányoktól pedig saját tekintélyünk megóvása érdekében tartózkodnunk kell.

Jelen jkvet Egyesületünk hiv. lapjában egész terjedelmében közöljük s a nagyobb testületeknek is megküldjük.

Bizottság e javaslatot pontonként letárgyalja, helyeslőleg elfogadja s egyhangú határozattá emeli.

Más tárgy nem lévén, elnök a gyűlést bezárja.

Kmf.

Kovács Sándor,
jegyző.

Fodorószky Jenő,
elnök.

**Pokoly Kálmán,
Szabó Sándor,
Kenyeres Lajos,
Török Lajos,**
biz. tagok.